

Bin Dokuz Yüz Seksene Doğru Kırk Üçüncü Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 03 Ocak 2017

Gençliğimin bu dönemini oğlum Barış yirmi yaşına gelinceye kadar hiç kimseye anlatmadım ve yıllarca yüreğimde taşıdım. Oğlum yirmi yaşına geldiğinde ilk defa onunla paylaşmak istedim ve paylaştım.

Bizim döneminin bir çok genci özellikle Üniversite öğrencisi olanlar 12 Eylül 1980 döneminde benim yaşadıklarımı, belkide daha ağırını yaşamışlardır.

Ben üniversite öğrenciliğim sırasında çeşitli olaylar nedeniyle bir kaç defa nezarete kaldım. Bir defa haksız yere mahkemede yargıldım ancak hapis cezası almadım, para cezası ödedim. Hiç bir zaman kurşun kaleminden başka elime silah almadım, kimseyi öldürmedim, yaralamadım. Mitinglere katıldım ancak ya izinli olanlarına ya da ufak tefek gösterilere. Bildiri dağıtmadım, duvarlara yazı yazmadım.

Daha önemlisi hiç bir örgüt üyesi değildim. Sadece Okulumuz öğrencilerinin kurmuş olduğu yasal bir Dernek üyesiydim. Hiç bir siyasi partiye de kaydım yoktu.

O nedenle olası bir askeri darbeye hedef olabileceğim, potansiyel bir suçlu olacağım hiç aklıma gelmemişti.

"Her şey aslında bir gecede oldu. On iki Eylül bin dokuz yüz seksen saat 03.00'de tanklar şehirlerde gezmeye başladığında bu aynı zamanda yeni bir dönemi işaret ediyordu. Bu tarihten sonra birçok şey eskisi gibi olmayacaktı, olmadı da..."

" Cuma günü saat 03.59'da Türkiye radyoları (TRT) İstiklal Marşının çalınmasıyla birlikte yayına geçti. Daha sonra anons yapılmadan Harbiye Marşı çalındı.

Marşın bitiminde Genelkurmay ve Milli Güvenlik Konseyi Başkanı Orgeneral Kenan Evren imzasıyla yayınlanan Milli Güvenlik Konseyinin bir numaralı bildirisi okunmaya başlandı. Bu bildiriye beş bildiri daha izledi." Ve sonrası malum...

Ben yaşlardakiler bin dokuz yüz seksen öncesi öğrenciliğin ne demek olduğunu çok iyi bilirler. Tabi ki On iki Eylül darbesini de.

O gece aynı evi paylaştığım üç arkadaş ile birlikte On iki Eylül Cuma günü saat On birde yapılacak olan "Maliyet Muhasebesi" sınavı için geç saatlere kadar çalışmıştık.

Yaklaşık saat üç gibi yatmaya karar verdik. Meğer o saatlerde Türkiye'de neler oluyormuş.

Aslında dört arkadaştan hemen hiç birimiz aşırı uçlarda yer almamış. Siyasete fazla karışmamıştık. Ancak hepimiz Okulumuzun derneği olan "Akademi-Der." üyesiydik. Bu Dernekte Eskişehir Yurtsever Devrimci Gençlik Derneğine bağlıydı.

Üç arkadaşım kısa sürede derin bir uykuya dalmışlardı. Bense yapı itibariyle çok kolay uyuyamam. Hele ertesi gün önemli bir şey varsa. Önemli bir şey benim için o gece ertesi günkü sınavdı. Nereden bilirdim ki, yalnız beni değil tüm ülkemizi bağlayacak daha önemli bir şey yaşanacaktı.

Sabah ezanını dinlediğimi hatırlıyorum. Ezandan yaklaşık bir saat sonra bakkala giderek kahvaltılık bir şeyler almayı düşündüm. Kahvaltıyı hazırlayıp arkadaşları uyandıracaktım.

Eskişehir'in Eski bağlar semtinde beş katlı bir apartmanın en üst katında oturuyorduk. Burası bir öğrenci eviydi. Ama hiç bir komşumuza rahatsızlık vermemiştik. Hatta benim yaptığım bir şey neticesinde bazı komşular bize sempati bile duymaya başlamışlardı.

"Bir bahar gecesi arkadaşlarla birlikte terasta yemek yiyorduk. Alkole alışık değildim, sesimde pek güzel değildir. Makam usulde bilmem. Ancak o akşam biraz alkol alınca beni çarpmış olacak ki, o dönemin meşhur şarkılarından sözleri Sabahattin Ali'ye ait olan Aldırma gönül şarkısını yüksek sesle söylemeye başlamışım. Bu da yetmiyormuş gibi, şarkı bitince arkadaşlar alkışlayınca bir of çekmişim ve ardından hiç kimse şurada genç öğrenciler oturuyor deyip de bir gün bir kap yemek bile getirmedi. Nasıl bir şehir burası yahu demişim" Ertesi akşam kapımız iki defa çalındı, iki ayrı komşu kızı annem gönderdi diyerek bize yemek getirdi."

O günden sonra komşu amcalar, teyzeler bizi gördüklerinde selam vermeye başladılar. Her gün olmasa da sık sık yemek göndermeye başladılar. Hatta bir kaç lise öğrencisinin annesi bizden çocuklarına ders çalıştırmamızı istedi. Arada çocuklara ders verdik. Zamanla sadece apartmandakilerle değil mahalleli ile bile kaynaştık. Herkes bizi çok seviyordu.

Eskişehir'de Hıdırellez kutlamaları çok güzel olurdu. Bir Hıdırellez gecesi bütün sokak ateşin etrafında toplanmış şarkılar söylüyordu. Bizse terastan onları izliyorduk. Aşağıdan birisinin "Oğlum ne bakıyorsunuz oradan" sözüne önce kızdığını düşündük, çünkü bir sürü genç kız vardı. Ama adam "Siz bu mahallenin çocuğu değil misiniz? İnsanlar ya aşağı" deyince, sevinçle aşağı koşup aralarına katıldık."

Mehmet Fikret ÜNALAN

Kırk Üçüncü bölümün sonu